Šīs lapa ir mašīntulkota [Saite]. *Mašīntulkojumos var būt kļūdas, kas var mazināt skaidrību un precizitāti; Ombuds neuzņemas atbildību par neatbilstībām. Lai iegūtu visuzticamāko informāciju un juridisko precizitāti, lūdzam skatīt šādus dokumentus. avota versija angļu valoda ir norādīta iepriekš. Lai iegūtu plašāku informāciju, lūdzam skatīt mūsu* valodu un tulkošanas politiku [Saite].

Lēmums lietā 495/2003/ELB - Netaisnīga attieksme pret valsts norīkotajiem ekspertiem

Lēmums
Lieta 495/2003/ELB - **Uzsākta {0}** 27/03/2003 - **Lēmums par {0}** 13/12/2006

Sūdzības iesniedzēji bija precēts pāris, kuri abi strādāja Komisijā par norīkotajiem valsts ekspertiem. Viņu sūdzība attiecās uz sievas tiesībām uz pabalstiem. Komisija piešķīra viņai samazinātu komandējuma dienas naudu tāpēc, ka viņas nosacītā uzturēšanās vieta bija viņas nosūtīšanas vieta (Brisele). Saskaņā ar sūdzības iesniedzēju teikto viņas darbā iekārtošanās vieta bija Parīze un tādējādi viņai bija jāsaņem komandējuma dienas nauda pilnā apmērā.

Komisija paskaidroja, ka, pēc tās domām, saskaņā ar 20. pantu Komisijas 2002. gada 30. aprīļa Lēmumā par šādu pabalstu piešķiršanu vīra pamata uzturēšanās vieta bija Brisele. Tādējādi arī sievas nosacītā uzturēšanās vieta bija Brisele, un līdz ar to viņai bija tiesības saņemt tikai samazinātus pabalstus.

Salīdzinot Komisijas Lēmuma franču un angļu valodas versijas, ombuds ieteica mierizlīgumu. Viņš ieteica Komisijai apsvērt iespēju izmaksāt sievai i) komandējuma dienas naudu pilnā apmērām, uz ko viņai bija tiesības saskaņā ar 17. pantu Lēmuma franču valodas versijā, un ii) papildu vienotas likmes maksājumu, uz ko viņai bija tiesības saskaņā ar 18. pantu Lēmuma angļu un franču valodas versijā.

Komisija noraidīja šo ieteikumu. Tā uzskatīja, ka Lēmuma autora nodoms bija izslēgt augstākas likmes pabalsta maksājumu, kad eksperts tiek norīkots uz vietu, kur jau uzturas eksperta laulātais. Komisija atzina, ka ir radusies kļūda Lēmuma tulkojumā franču valodā, taču uzskatīja, ka šāda kļūda nevarēja radīt tiesisku pamatu, un tāpēc tā nav uzskatāma par pārvaldē pieļautu kļūdu.

2004. gada februārī Komisija pieņēma jaunu lēmumu, ar kuru grozīja gan franču, gan angļu valodas tekstu, lai tādējādi piešķirtu likuma spēku tam, kas bija paredzēts jau 2002. gada lēmumā.

2005. gada decembrī ombuds nosūtīja vēstuli atbildīgajam komisāram, lūdzot viņu personīgi iesaistīties apmierinoša sūdzības risinājuma meklēšanā, norādot, ka tas varētu būt kā *ex gratia* maksājums sūdzības iesniedzējiem. Komisārs atbildē pauda viedokli, ka Komisija ir pareizi interpretējusi piemērojamos noteikumus, un noraidīja ombuda priekšlikumu.

Ombuds uzskatīja, ka Komisija ir rīkojusies netaisnīgi attieksmē pret sūdzības iesniedzējiem, jo jaunais lēmums drīzāk nekā iepriekšējais lēmums bija spēkā attiecīgajā dienā. Tas bija uzskatāms par pārvaldē pieļautas kļūdas gadījumu, un ombuds izteica aizrādījumu. Turklāt viņš pauda nožēlu par to, ka Komisija neizmantoja iespēju pierādīt, ka tiek ievēroti labas pārvaldības principi. Ombuds paziņoja par savu nodomu kopā ar atbildīgo komisāru izvērtēt to, kā vislabāk veicināt pakalpojumu sniegšanas kultūru attiecīgajā ģenerāldirektorātā.

Strasbūrā, 2006. gada 13. decembrī
Godātais P. kundze un D kungs!

Jūs 2003. gada 6. martā iesniedzat sūdzību Eiropas ombudam pret Komisiju par P. kundzes kā norīkotās valsts eksperta dzīves vietu saskaņā ar Komisijas 2002. gada 30. aprīļa Lēmumu C(2002)1559.

2003. gada 27. martā es pārsūtīju sūdzību Komisijas priekšsēdētājam. Komisija nosūtīja savu atzinumu 2003. gada 30. jūnijā. ES to pārsūtīju Jums ar uzaicinājumu izteikt apsvērumus, ko Jūs nosūtījāt 2003. gada 10. septembrī. 2003. gada 20. novembrī es pieprasīju Komisijai papildu informāciju. Komisija 2003. gada 19. decembrī nosūtīja papildu piezīmes. ES tos pārsūtīju jums ar uzaicinājumu izteikt apsvērumus, ko Jūs nosūtījāt 2004. gada 24. februārī un 2004. gada 16. martā.

2004. gada 26. oktobrī es rakstīju Komisijas priekšsēdētājam, lai rastu miermīlīgu risinājumu Jūsu sūdzībai. Komisija savu atbildi nosūtīja 2005. gada 6. janvārī. ES to pārsūtīju Jums ar uzaicinājumu izteikt apsvērumus, ko Jūs nosūtījāt 2005. gada 21. februārī.

2005. gada 24. maijā es pieprasīju Komisijai papildu informāciju un attiecīgi informēju Jūs tajā pašā dienā. Komisija 2005. gada 8. jūlijā atbildēja uz manu lūgumu. ES pārsūtīju Jums Komisijas atbildi un aicināju Jūs izteikt apsvērumus, kurus Jūs nosūtījāt 2005. gada 18. augustā.

2005. gada 15. decembrī es rakstīju komisāram Kallas kungam par jūsu sūdzību. Komisāra Kallasa atbilde tika saņemta 2006. gada 5. aprīlī. ES aicinu Jūs izteikt apsvērumus par šo atbildi, ko Jūs izdarījāt 2006. gada 22. jūnijā.

Jūs sazinājāties ar maniem dienestiem pa tālruni šādos datumos: 2003. gada 18. jūnijs, 2003. gada 23. jūlijs, 2003. gada 4. novembris, 2004. gada 15. marts, 2004. gada 18. jūnijs, 2005. gada 24. janvāris, 2005. gada 10. maijs, 2005. gada 15. jūlijs, 2005. gada 15. novembris un 2006. gada 24. maijs.

ES Jums nosūtīju informāciju par Jūsu sūdzības izskatīšanu 2004. gada 29. jūlijā, 2004. gada 5. oktobrī un 2006. gada 13. februārī.

Tagad es rakstu, lai jūs zinātu veikto izmeklēšanu rezultātus.

PAR SŪDZĪBU

Sūdzības iesniedzēji uzskata, ka attiecīgie fakti kopumā ir šādi:

Sūdzības iesniedzēji ir precējušies un abi strādā kā norīkoti valsts eksperti ("NVE") Komisijas Enerģētikas un transporta ģenerāldirektorātā ("Enerģētikas un transporta ģenerāldirektorāts"), D. kungs kopš 2002. gada jūnija un P. kundze kopš 2002. gada jūlija. Pirms norīkojuma viņi strādāja Francijas Infrastruktūras, transporta un mājokļu ministrijā Parīzē. 2002. gada 30. jūlijā Komisija informēja P., ka saskaņā ar Komisijas 2002. gada 30. aprīļa Lēmumu C(2002)1559 par noteikumiem, kas piemērojami valstu ekspertiem norīkošanas darbā Komisijā, viņa saņems tikai 25 % no dienas naudas, jo viņas paredzamā dzīvesvieta bija Brisele, jo viņas vīrs jau dzīvoja Briselē. Viņas vīrs saņem pilnu dienas naudu, un viņa domājamā dzīvesvieta ir Parīze.

Sūdzības iesniedzēji vairākkārt sazinājās ar Komisiju, lai saņemtu paskaidrojumu. Komisija savu lēmumu pamatoja ar Lēmuma C(2002)1559 20. panta 3. punkta b) apakšpunktu, kurā noteikts (citējot angļu valodas versiju), ka "uzskatāmā *dzīvesvieta ir norīkojuma vieta (...), ja laikā, kad Komisija pieprasa norīkojumu, norīkojuma vieta ir NVE laulātā vai viņa apgādībā esošo bērnu galvenā dzīvesvieta".*

Lēmuma franču valodas redakcijā 17. panta 1. punktā ir noteikta dienas naudas summa atkarībā no attāluma starp darbā pieņemšanas vietu un norīkojuma vietu, nevis no attāluma starp domājamo dzīvesvietu un norīkojuma vietu (1) . Līdz ar to, tā kā P. strādāja Parīzē brīdī, kad Komisija iesniedza lūgumu par norīkošanu darbā, viņai bija jāsaņem pilna dienas nauda saskaņā ar lēmumu, kas viņai tika nosūtīts tajā laikā.

Sūdzības iesniedzēji uzskata, ka bija nepareizi ignorēt darbā pieņemšanas vietas jēdzienu vai identificēt to ar domājamo dzīvesvietu. Komisijas lēmums attiecībā uz P. k¤dzi neatbilda Komisijas 2002. gada 30. aprīļa Lēmumam C(2002)1559.

20. panta 3. punkta b) apakšpunkta noteikumus nepiemēro neprecētiem pāriem, ne NVE, kura laulātais ierodas Briselē pēc norīkojuma pieprasījuma. Turklāt tā attiecās tikai uz laulāto, kurš bija pēdējais, kurš tika norīkots un kura rezultātā abiem laulātajiem netika piemērots vienāds samazinājums. Visbeidzot, laulība nenozīmēja kopīgu pārvaldību. Abu sūdzības iesniedzēju ekspatriācijas izmaksas nebūtu jāsedz tikai no viena laulātā pabalstiem.

Visbeidzot, sūdzības iesniedzēji pauda nožēlu par Komisijas rīcību, kas tiem nesniedza detalizētas atbildes.

Kopumā sūdzības iesniedzēji apgalvoja, ka Komisija nav ievērojusi tās 2002. gada 30. aprīļa

lēmumu, it īpaši 17. pantu, un ka, tā kā P. k-dzes darbā pieņemšanas vieta bija Parīze, viņai būtu jāsaņem pilna dienas nauda. Turklāt tās apgalvoja, ka Komisijas 2002. gada 30. aprīļa lēmums ir diskriminējošs attiecībā uz precētiem pāriem.

IZMEKLĒŠANA

Komisijas atzinums

Komisijas atzinumu par sūdzību var rezumēt šādi:

Komisijas 2002. gada 30. aprīļa lēmuma 17. panta 1. punktā ir noteikta dienas naudas summa atkarībā no attāluma no paredzamās dzīvesvietas līdz norīkojuma vietai. Ja šī dzīvesvieta atrodas mazāk nekā 150 km attālumā no norīkojuma vietas, to samazina līdz 25 % no visiem pabalstiem.

20. panta 1. punktā ir noteikts, ka " *šo noteikumu izpratnē par dzīvesvietu uzskata vietu, kur NVE ir pildījis savus pienākumus darba devēja labā tieši pirms norīkojuma".*

Tomēr tā paša lēmuma 20. panta 3. punkta b) apakšpunktā ir skaidri noteikts, ka "uzskatāmā *dzīvesvieta ir norīkojuma vieta, ja norīkojuma vieta ir NVE laulātā vai viņa apgādājamā bērna galvenā dzīvesvieta."* Tādējādi, ja paredzamā dzīvesvieta un norīkojuma vieta ir viena un tā pati, NVE ir tiesīgs saņemt tikai samazinātos pabalstus.

Komisija uzskata, ka šie noteikumi nediskriminēja precētus pārus. Faktiski tās pēc analoģijas tika piemērotas visām formālajām partnerattiecībām, kas par tādām atzītas tās valsts tiesību aktos, kurā NVE ir piederējis.

Dienas nauda ir paredzēta, lai segtu uzturēšanās izdevumus norīkojuma vietā (uzturēšanās, mājokļi, komunālie pakalpojumi u. c.). Komisija uzskatīja, ka laulāta pāra gadījumā gandrīz visi šie izdevumi ir segti no visiem pabalstiem, kas piešķirti vienam no abiem attiecīgajiem laulātajiem, kuri jau dzīvo norīkojuma vietā, un tādēļ 25 % dienas nauda ir pilnībā pamatota otram laulātajam.

Tieši tā tas bija sūdzības iesniedzēju gadījumā, kuri vairākkārt ir saņēmuši pilnīgu informāciju un pilnīgus paskaidrojumus par to, kā Komisijas lēmums attiecas uz viņu personīgo situāciju.

Sūdzības iesniedzēju apsvērumi

Sūdzības iesniedzēji savos apsvērumos kopumā minēja šādus punktus:

Pretēji tam, ko savā atzinumā ir norādījusi Komisija, 2002. gada 30. aprīļa lēmuma 17. panta 1. punktā ir noteikta dienas naudas summa atkarībā no attāluma starp darbā pieņemšanas vietu un norīkojuma vietu. P. kundze tika pieņemta darbā Parīzē, kur viņa strādāja. Sūdzības iesniedzēji uzskatīja, ka nav pareizi ignorēt darbā pieņemšanas vietas jēdzienu vai identificēt to ar domājamo dzīvesvietu.

Sūdzības iesniedzēji uzskata, ka šis noteikums, kas attiecās tikai uz precētiem pāriem, bija diskriminējošs. Tas attiecas uz norīkotajiem valstu ekspertiem, kuru laulātie norīkojuma

pieteikuma iesniegšanas brīdī jau dzīvo Briselē, nevis uz tiem, kas pievienojas savam laulātajam pēc lūguma par norīkošanu darbā. Pāra ekonomiskā situācija abos gadījumos ir identiska. Abu sūdzības iesniedzēju interešu centrs ir Francija, nevis Brisele, kur viņi strādā tikai uz laiku. Sūdzības iesniedzēji sadalījās paralēli ekspatriācijas pabalstam, ko saņēma Eiropas Komisijas ierēdņi un darbinieki. Šo pabalstu piešķir neatkarīgi no laulātā situācijas. Turklāt šis noteikums neattiecas uz valstu ekspertiem, kas jau strādā vēstniecībās un pastāvīgajās pārstāvniecībās, kas atrodas Briselē. Viņi saņem pilnu pabalstu neatkarīgi no laulātā situācijas.

Tiesības apprecēties un veidot ģimeni ir pamattiesības, kas iekļautas Pamattiesību hartā. Šo tiesību īstenošana nedrīkstētu izraisīt finansiālas sankcijas vienam no laulātajiem. Izdevumus, kas saistīti ar norīkojumu, nevajadzētu segt tikai no pabalstiem, ko saņem laulātais, kurš pieņemts darbā identiskos apstākļos.

Eiropas Kopienas dibināšanas līgums, kā arī Pamattiesību harta paredz vienlīdzīgas attieksmes principu.

Saskaņā ar 2002. gada 30. aprīļa lēmuma 18. pantu dienas nauda ir daļa no algas. Tiek uzskatīts, ka P. ietilpst A kategorijā, bet viņas kopējā alga ir ievērojami zemāka par zemāko algu A kategorijā. Sūdzības iesniedzēji 2002. gada 7. oktobrī pieprasīja šo atšķirību, kas izriet arī no jēdziena " *pieņemšanas vieta* ". Viņi nesaņēma atbildi.

Papildu izmeklēšana

Pēc rūpīgas Komisijas atzinuma un sūdzības iesniedzēju apsvērumu izskatīšanas izrādījās, ka ir nepieciešama turpmāka izmeklēšana. Ombuds lūdza Komisiju informēt viņu par to, vai Komisijas 2002. gada 30. aprīļa lēmuma noteikumi, jo īpaši 20. panta 3. punkta b) apakšpunkts, attiecas uz šādiem gadījumiem:

- neprecēti pāri, no kuriem abi ir NVE;
- NVE, kuru laulātie dzīvo Briselē tikai pēc tam, kad ir iesniegts norīkojuma pieprasījums;
- NVE pieņemti darbā vēstniecībās vai pastāvīgajās pārstāvniecībās, kas atrodas Briselē.

Komisijas papildu atbilde

Komisijas papildu atbildi var rezumēt šādi:

Komisijas 2002. gada 30. aprīļa lēmuma noteikumi, jo īpaši 20. panta 3. punkta b) apakšpunkts, attiecas arī uz visiem neprecētiem pāriem, ja viņu partnerattiecības par tādām ir atzītas tās valsts tiesību aktos, pie kuras pieder NVE.

Komisijas lēmuma noteikumi var attiekties tikai uz NVE, kuri ir norīkoti darbā Komisijas dienestos. Ja laulātais, kas ierodas dzīvot Briselē, ir NVE, uz šo personu attiecas noteikumi. Ja laulātais, kas ierodas Briselē, nav NVE, uz viņu acīmredzami nevar attiecināt noteikumus.

Komisijas lēmums skaidri izslēdz NVE, kuri pieņemti darbā vēstniecībās vai pastāvīgajās pārstāvniecībās, kas atrodas Briselē, no šā noteikuma piemērošanas.

Sūdzības iesniedzēji norādīja, ka Komisijas izmaksātie pabalsti bija daļa no algas. Tas tā nav attiecībā uz NVE. NVE piemērojamo noteikumu 1. panta 2. punktā ir skaidri noteikts: " *personas, uz kurām attiecas šie noteikumi, paliek darbā pie sava darba devēja visu norīkojuma laiku, un*

darba devējs tos turpina maksāt." Tādējādi starp Komisiju un NVE nepastāv līgumiskas attiecības. Dienas nauda, par kuru vienojusies Komisija un NVE darba devējs, ir paredzēta, lai segtu uzturēšanās izdevumus norīkojuma vietā.

Turklāt sūdzības iesniedzēji norādīja, ka 2002. gada 7. oktobrī tie lūdza piemērot 18. pantu Komisijas lēmumā par NVE attiecībā uz papildu vienotas likmes pabalstu un ka saistībā ar šo pieprasījumu netika veikti turpmāki pasākumi. 2002. gada 10. decembrī P. kundzei tika nosūtīta noliedzoša atbilde. NVE piemērojamo noteikumu 18. panta 1. punktā ir noteikts: " *ja norīkotā valsts eksperta darbā pieņemšanas vieta ir 150 km vai mazāk no norīkojuma vietas, viņš vajadzības gadījumā saņem papildu vienotas likmes pabalstu, kas ir vienāds ar starpību starp bruto gada algu (atskaitot ģimenes pabalstus), ko maksā viņa darba devējs, pieskaitot Komisijas izmaksātos uzturēšanās pabalstus, un pamatalgu, kas maksājama ierēdnim A8 vai B5 pakāpes 1. līmenī atkarībā no kategorijas, kurai viņš pielīdzināts."*

P. tika norīkota saskaņā ar 20. panta 3. punkta b) apakšpunktu, kurā ir noteikts, ka, tā kā paredzētā dzīvesvieta un norīkojuma vieta ir viena un tā pati, NVE ir tiesības tikai uz samazinātajiem pabalstiem. Tādējādi 18. panta 1. punkta pirmajā rindā paredzētā izslēgšana pilnībā attiecas uz P. kundzi, kurai nav tiesību saņemt papildu vienotas likmes pabalstu.

Sūdzības iesniedzēju turpmākie apsvērumi

P. atbildēja uz ombuda aicinājumu iesniegt apsvērumus, kas tika nosūtīts sūdzības iesniedzējiem. Sūdzības iesniedzēji savos turpmākajos apsvērumos kopumā norāda uz šādiem punktiem:

Pirmkārt, uzturēšanās izdevumu samazinājums ir diskriminējošs. Komisijas atzinumā atzīts, ka dienas naudas samazinājums neattiecas uz visiem pāriem tādā pašā veidā:
- NVE, kas pieņemti darbā vēstniecībās vai pastāvīgajās pārstāvniecībās Briselē, saņem pilnu dienas naudu neatkarīgi no viņu laulātā situācijas;
- NVE saņem pilnu pabalstu, ja viņu laulātais ierodas Briselē pēc norīkojuma pieprasījuma, nevis agrāk, kā tas ir sūdzības iesniedzēju gadījumā;
- attiecībā uz neprecētiem pāriem pabalsta samazināšana, ja partnerattiecības ir atzinusi NVE dalībvalsts, nešķiet egalitāra.

Turklāt sūdzības iesniedzēji nesaprata, kāpēc lēmuma noteikumi varētu, no vienas puses, ierobežot NVE uzdevumus, tiesības un pienākumus, ņemot vērā to saikni ar valsts administrāciju (kas joprojām ir viņu darba devējs), un, no otras puses, samazināt uzturēšanās pabalstus NVE ģimenes stāvokļa dēļ un tāpēc, ka tā uzskatīja, ka interešu centrs ir norīkojuma vieta. P. profesionālās un ģimenes intereses ir Francijā, neraugoties uz viņas ģimenes stāvokli; uz viņu attiecas Francijas sociālā nodrošinājuma sistēma, un viņa maksā nodokļus un tai pieder īpašums Francijā. Visbeidzot, Eiropas Kopienu Civildienesta noteikumos nav paredzēti līdzīgi noteikumi. Ekspatriācijas pabalstu piešķir ierēdņiem neatkarīgi no viņu ģimenes stāvokļa.

Otrkārt, daži Komisijas lēmuma noteikumi neatbilst vienlīdzīgas attieksmes principam. Pretēji tam, ko apgalvo Komisija, dienas nauda ir daļa no algas, jo saskaņā ar iepriekš minētā lēmuma 18. pantu daži NVE var saņemt papildu pabalstu, jo viņu valsts alga ir zema. Kopējā alga (Francijas alga kopā ar dienas naudu), ko saņem P., ir vienāda ar C kategorijas ierēdņa algu.

Šis papildu pabalsts neattiecas uz viņu, jo viņa ir precējusies. Turklāt sūdzības iesniedzēju gadījumā dienas naudas samazinājums rada zaudējumus EUR 100000 apmērā. Šķiet, ka šī summa nav samērīga ar iztikas izdevumu ietaupījumiem, ko panākuši sūdzības iesniedzēji, jo viņi ir precējušies. Sūdzības iesniedzēji uzskatīja, ka ir grūti izskaidrot, kāpēc NVE saņēma pilnu dienas naudu, kuras mērķis bija segt viņa uzturēšanās izdevumus, savukārt cits NVE tādā pašā situācijā saņēma tikai 25 % no pabalstiem.

Treškārt, saskaņā ar sūdzības iesniedzēju teikto Komisija P. kundzes gadījumā nolēma noteikt darbā pieņemšanas vietu kopā ar domājamo dzīvesvietu. Komisija nav izteikusi apsvērumus par atšķirībām 2002. gada 30. aprīļa Lēmuma C(2002)1559 franču un angļu valodas versijās. P. nekad nav saņēmusi Komisijas lēmuma 17. panta 1. punktā paredzēto ikmēneša piemaksu.

Visbeidzot, Komisijas lēmuma noteikumi ir pretrunā vienlīdzīgu iespēju principam. Tā kā P. kundze ir precējusies, viņas personīgajai situācijai ir jābūt tādai pašai kā viņas vīram, kurš uz laiku varētu strādāt citā vietā.

Sūdzības iesniedzēji nosūtīja ombudam Komisijas 2004. gada 27. februāra lēmuma pārskatīto versiju franču valodā (2) , kurā frāzi " *pieņemšanas vieta"* aizstāj ar " *dzīvesvieta"* .

OMBUDA CENTIENI PANĀKT MIERIZLĪGUMU

Pēc rūpīgas Komisijas atzinumu un sūdzības iesniedzēju apsvērumu izskatīšanas ombuds neuzskatīja, ka Komisija būtu pienācīgi reaģējusi uz sūdzības iesniedzēju apgalvojumiem un apgalvojumu.

Mierizlīguma priekšlikums

Tāpēc saskaņā ar savu statūtu 3. panta 5. punktu ombuds rakstīja Komisijas priekšsēdētājam, lai piedāvātu mierizlīgumu.

Eiropas Ombuds ierosināja Komisijai apsvērt iespēju maksāt P. kundzei:
- pilnu dienas naudu, ko viņai, šķiet, ir tiesības saņemt saskaņā ar 17. panta franču valodas redakciju, un
- papildu vienotas likmes piemaksu, uz kuru viņai, šķiet, bija tiesības gan saskaņā ar 18. panta angļu, gan franču valodas redakciju.

Viņš arī ierosināja, ka Komisijas atbildē uz priekšlikumu varētu ņemt vērā jautājumu par papildu ikmēneša piemaksu saskaņā ar 17. panta 1. punktu.

Šā priekšlikuma pamatā bija šādi provizoriski secinājumi:

1. Ombuds norādīja, ka Komisijas Lēmuma C(2002)1559 interpretācija, šķiet, ir tāda, ka 17. pantā (dienasnauda un papildu ikmēneša piemaksa) un 18. pantā (vienotas likmes papildu pabalsts) noteiktās tiesības ir ierobežotas ar 20. panta noteikumiem par dzīvesvietu.

2. Ombuds rūpīgi analizēja Komisijas Lēmuma C(2002)1559 franču un angļu valodas versijas

un atzīmēja, ka starp tiem pastāv atšķirības.

Komisijas 2002. gada 30. aprīļa lēmumā (C(2002)1559) ir noteikts:

Panti

Teksts angļu valodā

Franču valodas versija

III nodaļa — Piemaksas un izdevumi

Chapitre III — indemnités et dépenses

17. pants

Dienas nauda 1. NVE visā norīkojuma laikā ir tiesīgs saņemt dienas naudu. Ja attālums starp domājamo dzīvesvietu un norīkojuma vietu ir 150 km vai mazāks, dienas nauda ir EUR 26,25; ja attālums ir lielāks par 150 km, dienas nauda ir EUR 105. Ja NVE nav saņēmis pārcelšanās izdevumus no avotiem, izmaksā papildu ikmēneša pabalstu, kā norādīts šajā tabulā:

Indemnités de séjour 1. L'END a droit, pour la durée de son détachement, à une indemnité de séjour Journalière. SI la distance entre le lieu de recrutement et le lieu de détachement est égale ou inférieure à 150 km, l'indemnité est de 26,25 EUR. Elle est de EUR 105 si cette attālums est supérieure à 150 km. SI l'END n'a bénéficié d'aucun remboursement de ses frais de déménagement, une indemnité supplémentaire est Accordée conformément au tableau ci-dessous:

Attālums starp darbā pieņemšanas vietu un norīkojuma vietu (km)

Summa EUR

Attālums entre le lieu de recrutement et le lieu de détachement (km)

Montant en euros

0–150

0

0–150

0

> 150

67.5

> 150

67.5

(...)

(...)

18. pants

Papildu vienotas likmes pabalsts 1. Izņemot gadījumus, kad norīkotā valsts eksperta darbā pieņemšanas vieta ir 150 km vai mazāk no norīkojuma vietas, viņš vajadzības gadījumā saņem papildu vienotas likmes pabalstu, kas ir vienāds ar starpību starp bruto gada algu (atskaitot ģimenes pabalstus), ko maksā viņa darba devējs, pieskaitot Komisijas izmaksātos uzturēšanās pabalstus, un pamatalgu, kas maksājama ierēdnim A8 vai B5 pakāpes 1. līmenī atkarībā no kategorijas, kurai viņš pielīdzināts. (...)

Indemnité forfaitaire supplémentaire 1. Moins que le lieu de recrutement de l'expert national détaché ne se trouve à une distance égale ou inférieure à 150 km du lieu de détachement, l'END perçoit, le cas échéant, une indemnité forfaitaire supplémentaire égale à la différence entre le salaire annuel brut versé par son employmenteur (moins les allocations familiales), majoré de l'indemnité de séjour versée par la Commission, et la rémunération de base d'un fonctionnaire de grade A8 ou B5, échelon 1, selon la catégorie à laquelle l'END est assimilé. (...)

20. pants

Dzīvesvieta 1. Šajos noteikumos par dzīvesvietu uzskata vietu, kur NVE ir pildījis savus pienākumus pie darba devēja tieši pirms norīkojuma. Norīkojuma vieta ir vieta, kur atrodas Komisijas struktūrvienība, kurā norīkots NVE. Abas vietas norāda 1. panta 5. punktā minētajā vēstuļu apmaiņā. 2. (...) 3. Par dzīvesvietu uzskata norīkojuma vietu: (a) (...) b) ja laikā, kad Komisija pieprasa norīkojumu, norīkojuma vieta ir NVE laulātā vai viņa apgādībā esošo bērnu galvenā dzīvesvieta. (...)

Lieu de résidence 1.Aux fins du présent régime, est considéré comme lieu de résidence, le lieu où l'END exerçait ses fonctions pour son employmenteur immédiatement avant son détachement. Le lieu d'affectation est le lieu où est situé le service de la Commission auquel l'END est affecté. CES lieux sont mentionnés dans l'échange de lettres visé à l'article 1, 5. punkts. 2. (...) 3. Le lieu de résidence est censé être le lieu de détachement a) (...) b) si, au moment de la demande de détachement de la Commission, le lieu de détachement est le lieu

de résidence principal du conjoint ou de l'enfant (des enfants) que l'END a à sa charge. (...)

Lēmuma 20. pantā angļu valodas redakcijā ir noteikts, ka noteiktos apstākļos " *uzskatāmā dzīvesvieta ir norīkojuma vieta"* .

Attiecībā uz angļu valodas versiju 20. pants patiešām ierobežo tiesības uz dienas naudu, kas 17. pantā ir definēta kā attālums starp " *uzskatāmo dzīvesvietu* " un " *norīkojuma vietu"* . Tomēr tas neierobežo papildu ikmēneša piemaksu.

Tomēr 17. panta franču valodas redakcijā tiesības ir definētas, ņemot vērā attālumu starp darbā pieņemšanas vietu (" *lieu de recrutement* " tā franču valodas redakcijā) un norīkojuma vietu. Tādēļ nešķiet, ka 20. pants būtu formulēts tādā veidā, kas varētu ierobežot tiesības saskaņā ar 17. pantu.

3. Ombuds arī norādīja, ka gan 18. panta franču, gan angļu valodas versijās ir definētas tiesības saskaņā ar šo pantu attiecībā uz attālumu starp darbā pieņemšanas vietu un norīkojuma vietu. Tāpēc ombuds neuzskatīja, ka 20. pants būtu formulēts tā, lai ierobežotu tiesības saskaņā ar 18. pantu, vai nu angļu, vai franču valodā.

4. Ombuds arī rūpīgi analizēja Komisijas 2004. gada 27. februāra Lēmumu C(2004)577, ar ko grozīja Komisijas Lēmumu C(2002)1559. Ombuds norādīja, ka jaunais lēmums ir saskaņots franču un angļu valodas versijās un ka jaunā teksta 20. pants skaidri ierobežo tiesības gan saskaņā ar 17. pantu, gan 18. pantu.

Komisijas 2004. gada 27. februāra lēmumā (C(2004)577) ir noteikts:

Panti

Teksts angļu valodā

Franču valodas versija

III nodaļa — Piemaksas un izdevumi

Chapitre III — indemnités et dépenses

17. pants

Dienas nauda 1. NVE visā norīkojuma laikā ir tiesīgs saņemt dienas naudu. Ja attālums starp dzīvesvietu, kā noteikts saskaņā ar 20. pantu, un norīkojuma vietu ir 150 km vai mazāk, dienas nauda ir EUR 27,96; ja attālums pārsniedz 150 km, dienas nauda ir EUR 111,83. Ja NVE nav saņēmis pārcelšanās izdevumus no avotiem, izmaksā papildu ikmēneša pabalstu, kā norādīts šajā tabulā:

Indemnités de séjour 1. L'END a droit, pour la durée de son détachement, à une indemnité de séjour Journalière. SI la distance entre le lieu de résidence déterminé conformément à l'article 20 et le lieu de détachement est égale ou inférieure à 150 km, l'indemnité est de 27,96 EUR, si cette distance est supérieure à 150 km, elle est de 111,83 EUR. SI l'END n'a bénéficié d'aucun remboursement de ses frais de déménagement, une indemnité supplémentaire est Accordée conformément au tableau ci-dessous:

Attālums starp dzīvesvietu un norīkojuma vietu (km)

Summa EUR

Attālums entre le lieu de résidence et le lieu de détachement (km)

Montant en euros

0–150

0

0–150

0

> 150

71.89

> 150

71,89

(...)

(...)

18. pants

Izņemot gadījumus, kad NVE dzīvesvieta ir 150 km vai mazāk no norīkojuma vietas, viņš vajadzības gadījumā saņem papildu vienotas likmes pabalstu, kas ir vienāds ar starpību starp bruto gada algu, no kuras atskaitīti ģimenes pabalsti, ko maksā viņa darba devējs, pieskaitot Komisijas izmaksātos uzturēšanās pabalstus, un pamatalgu, kas maksājama ierēdnim A8 vai B5 pakāpes 1. līmenī atkarībā no kategorijas, kurai viņš pielīdzināts. (...)

Indemnité forfaitaire supplémentaire 1. Moins que le lieu de résidence de l'END ne se trouve à

une distance égale ou inférieure à 150 km du lieu de détachement, l'END perçoit, le cas échéant, une indemnité forfaitaire supplémentaire égale à la différence entre le salaire annuel brut versé par son employmenteur (moins les allocations familiales), majoré de l'indemnité de séjour versée par la Commission, et la rémunération de base d'un fonctionnaire de grade A8 ou B5, échelon 1, selon la catégorie à laquelle l'END est assimilé. (...)

20. pants

Dzīvesvieta 1. Šajos noteikumos dzīvesvieta ir vieta, kur NVE veica savus pienākumus pie darba devēja tieši pirms norīkojuma. Norīkojuma vieta ir vieta, kur atrodas Komisijas struktūrvienība, kurā norīkots NVE. Abas vietas norāda 1. panta 5. punktā minētajā vēstuļu apmaiņā. 2. (...) 3. Dzīvesvietu uzskata par norīkojuma vietu šādos gadījumos: (a) (...) b) ja laikā, kad Komisija pieprasa norīkojumu, norīkojuma vieta ir NVE laulātā vai viņa apgādībā esošo bērnu galvenā dzīvesvieta; (...)

Lieu de résidence 1.Aux fins du présent régime, le lieu de résidence est le lieu où l'END a exercé ses fonctions pour son employmenteur immédiatement avant son détachement. Le lieu de détachement est le lieu où est situé le service de la Commission auquel l'END est affecté. CES lieux sont mentionnés dans l'échange de lettres visé à l'article 1, 5. punkts. 2. (...) 3. Le lieu de résidence est considéré comme étant le lieu de détachement dans les cas suivants a) (...) b) si, au moment de la demande de détachement de la Commission, le lieu de détachement est le lieu de résidence principal du conjoint ou des enfants que l'END a à sa charge. (...)

5. Lai gan ombuds jauno lēmumu atzina par pierādījumu tam, ko Komisija bija iecerējusi sasniegt savā iepriekšējā lēmumā, ombuds nebija pārliecināts, ka Komisija varēja interpretēt iepriekšējo lēmumu tā, lai sasniegtu šo nodomu attiecībā uz P. Bija skaidrs, ka jauno lēmumu nevar piemērot ar atpakaļejošu spēku. Ombuds neuzskatīja, ka Komisija būtu sniegusi pārliecinošu skaidrojumu par to, kāpēc iepriekšējā lēmuma angļu valodas versija būtu jāuzskata par autoritatīvāku nekā franču valoda attiecībā uz 17. pantā paredzēto tiesību uz dienas naudu pareizu pārvaldību. Ombuds arī neuzskatīja, ka Komisija būtu sniegusi pārliecinošus paskaidrojumus par to, kāpēc P. kundzes tiesības saskaņā ar 18. pantu būtu jāsamazina, ņemot vērā 20. panta formulējumu, kas ne franču, ne angļu valodas redakcijā nav saistīts ar 18. pantu.

Komisijas atbilde uz ombuda priekšlikumu par mierizlīgumu

Atbildot uz ombuda priekšlikumu, Komisija norādīja uz šādiem punktiem:

Komisija uzskatīja, ka tā ir rīkojusies, pilnībā ievērojot uz Komisiju norīkotajiem valstu ekspertiem piemērojamo noteikumu formulējumu un *ratio legis* , nodrošinot konsekvenci īstenošanā attiecībā uz visiem attiecīgajiem norīkotajiem ekspertiem. Tāpēc tā uzskatīja, ka šie noteikumi ir piemēroti pareizi.

Patiešām, saskaroties ar šāda veida situāciju, pareizā pieeja ir ņemt vērā attiecīgā noteikuma *ratio legis* . Tas nav jautājums par to, vai vienas valodas versija ir ISPSO facto autoritatīva, vai jautājums par to, ko saka lielākā daļa valodu versiju. Drīzāk runa ir par to, kura versija vai

versijas pareizi atspoguļo autora nodomu.

Svarīgs apsvērums, nosakot autora nodomu, ir salīdzināt attiecīgo tiesību normu ar iepriekšējo noteikumu, lai noskaidrotu, vai izmaiņas bija paredzētas un, ja jā, kādas izmaiņas. Var aplūkot arī visus pavaddokumentus, kuros var izskaidrot, kāds bija jaunā noteikuma nolūks. Šajā gadījumā šķiet, ka nodoms (kas pareizi izteikts angļu un vācu valodas tekstā) bija izslēgt augstākas likmes pabalsta izmaksu, ja eksperts tika norīkots uz vietu, kur viņa laulātais jau bija apmeties, jo šādā gadījumā var pamatoti pieņemt, ka nosūtīšana uz citu vietu nerada tādas pašas izmaksas kā pāra locekļa pirmā pārcelšanās uz šo vietu. Lai gan pabalsts izpaužas kā lielāks pabalsts, nevis viens vienotas likmes maksājums iekārtošanās pabalsta veidā, ierobežojums atspoguļo to, kas atrodams Civildienesta noteikumos (un ko tiesas ir apstiprinājušas) attiecībā uz (pār)iekārtošanas pabalstu saskaņā ar šo noteikumu VII pielikumu.

Kļūda franču valodas tulkojumā oriģinālajam tekstam angļu valodā, kuras rezultātā Komisijas 2002. gada lēmuma franču valodas versijā bija atsauce uz darbā pieņemšanas vietu, šo secinājumu nemaina.

Ir taisnība, ka 17. panta 1. punkta franču valodas versijā ir lietots termins “recrutement ” (“ *lieu de recrutement”*), nevis jēdziens “pārdomātā *dzīvesvieta* ” (“ *lieu de résidence* ”), uz kuru saskaņā ar angļu valodas redakciju ir atsauce 20. pantā, lai ierobežotu tiesības saskaņā ar 17. pantu. Tomēr vācu valodas redakcija atbilst angļu valodas redakcijai, izmantojot terminu “ *dzīvesvieta* ” (“Wohnort” *)* gan 17. pantā, gan 20. pantā. Tādēļ jāsecina, ka franču valodas versijā ir pieļauta kļūda tulkojumā un ka likumdevēja patiesais nodoms bija ierobežot tiesības uz dienas naudu saskaņā ar 17. pantu.

Tas, ka nodoms nebija pareizi izteikts franču valodā (lai gan tas bija angļu un vācu valodā), ir neveiksmīgs un nožēlojams, bet tas nevar radīt tiesiskas tiesības. Komisija uzskata, ka nav pat iespējamas administratīvas kļūmes, un, protams, nav tāda gadījuma, kurā risinājums būtu vienkārši piešķirt tiesības, kuras lēmuma autors nav paredzējis piešķirt un kuras (pamatoti) nav piešķirtas citiem, kuri, iespējams, arī būtu rīkojušies, pamatojoties uz tekstu franču valodā.

Komisija arī norādīja, ka 20. pantā, kas ierobežo tiesības saskaņā ar 18. pantu, ir minēta arī vieta, kur notiek pieņemšana darbā, un tas nerada tulkošanas grūtības. Direktīvas 20. panta 1. punkta pirmais teikums vispārīgi attiecas uz “ *šo noteikumu mērķiem”* . Neinterpretējot un nepiemērojot 20. pantu vispārējā Komisijas lēmuma kontekstā un jo īpaši saistībā ar 17. un 18. pantu, šim pantam tiktu atņemta visa nozīme. Šis punkts paliek spēkā pat tad, ja ņem vērā tikai franču valodas versiju.

Komisija pauda nožēlu par ombuda apsūdzību par administratīvām kļūmēm un nespēja pieņemt viņa ierosināto mierizlīgumu, kas radītu tālejošu juridisku precedentu. Tomēr ikviens pilsonis, kurš uzskata, ka Komisija viņam nelikumīgi atņem tiesības, var izmantot savas likumiskās pārsūdzības tiesības tiesā.

Pieņemot Lēmumu C(2004)577 2004. gada 27. februārī, Komisija jau ir izlabojusi kļūdu franču valodas versijā, kas bija sūdzības pamatā. Komisija pauda nožēlu par to, ka kļūdas pilnais

nozīmīgums netika īstenots līdz brīdim, kad radās šī lieta.

Sūdzības iesniedzēju apsvērumi par Komisijas atbildi

Sūdzības iesniedzēju apsvērumus (3) var rezumēt šādi:

Pirmkārt, sūdzības iesniedzēji pateicās ombudam par viņa priekšlikumu par mierizlīgumu. Tās saglabāja savu sūdzību un izteica šādas piezīmes.

Tās uzskata, ka Komisijas atsauce uz *ratio legis* principu šķiet nepareiza un šī principa izmantošana, šķiet, attaisno visus administratīvos pārkāpumus. Ir saprotams atsaukties uz šo principu, ja teksta formulējums ir mulsinošs. Šajā gadījumā tiesnesis meklē likuma garu vai autora nodomu. Šajā lietā autors pats atsaucas uz *ratio legis* principu attiecībā uz tekstu, kas ir skaidrs un nerada interpretācijas grūtības. Sūdzības iesniedzēji tikai lūdza piemērot tekstu, kas tika paziņots P. k-dzei, kad viņa ieradās Komisijā, un kas sasaista dienas naudu ar attālumu starp darbā pieņemšanas vietu un norīkojuma vietu. Savā atbildē Komisija pamato administratīvo praksi, kuras mērķis ir noliegt tekstu un novērtēt to, kas ir rakstīts. Tas noved pie patvaļas. Ja administratīvais lēmums piešķir tiesības bez pārpratumiem, šķiet, ka šo tiesību atsaukšana ir ļaunprātīga, jo lēmums neatspoguļo vai vairs neatspoguļo autora nodomu.

Papildu izmeklēšana

Rūpīgi izskatot Komisijas atbildi uz mierizlīguma priekšlikumu, izrādījās, ka ir nepieciešama papildu izmeklēšana. Ombuds nevarēja noteikt to Komisijas atbildes daļu, kas atbildēja uz viņa lūgumu ņemt vērā jautājumu par papildu ikmēneša piemaksu saskaņā ar 17. panta 1. punktu. Tādēļ viņš lūdza Komisiju precizēt savu nostāju šajā jautājumā.

Komisijas papildu atbilde

Savā papildu atbildē Komisija norādīja uz šādiem punktiem:

Komisija uzskatīja, ka šajā lietā saskaņā ar Komisijas lēmuma 20. panta 3. punkta b) apakšpunktu P. paredzētā dzīvesvieta un norīkojuma vieta tika uzskatīta par vienu un to pašu, un līdz ar to NVE bija tiesības tikai uz samazināto pabalstu. Šādā gadījumā Komisijas Lēmuma C(2004)577, kas grozīts ar Komisijas 2005. gada 22. marta lēmumu (4) , 17. panta 1. punktā ir noteikts, ka "ja *attālums starp dzīvesvietu, ko nosaka saskaņā ar 20. pantu, līdz norīkojuma vietai ir 150 km vai mazāk, dienas nauda ir EUR 28, 16 (...)"* .

17. panta otrā daļa ir formulēta šādi: " *ja NVE nav saņēmis pārcelšanās izdevumus no avotiem, izmaksā papildu ikmēneša pabalstu, kā norādīts šajā tabulā: (....)* ". Sūdzības iesniedzējam piešķirtā papildu ikmēneša piemaksa iepriekš minētās tabulas pirmajā rindā ir norādīta šādi: ja attālums starp dzīvesvietu un norīkojuma vietu ir mazāks par 150 km, šis pabalsts ir EUR 0.

Saskaņā ar 20. panta noteikumiem dienas nauda un papildu ikmēneša pabalsts ir cieši saistīti un ir atkarīgi no paredzamās dzīvesvietas un norīkojuma vietas. Tādējādi šajā konkrētajā gadījumā Komisija no juridiskā viedokļa nevar izmaksāt papildu ikmēneša piemaksu.

Komisija saglabāja savu nostāju, ka tā ir rīkojusies, pilnībā ievērojot Noteikumu par valstu ekspertu norīkošanu darbā Komisijā formulējumu un *ratio legis* , nodrošinot konsekvenci īstenošanā attiecībā uz visiem attiecīgajiem norīkotajiem ekspertiem. Tāpēc tā uzskatīja, ka šie noteikumi ir piemēroti pareizi. Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, Komisija nevarēja

pieņemt ombuda ierosināto mierizlīgumu.

Sūdzības iesniedzēju turpmākie apsvērumi

Sūdzības iesniedzēju apsvērumus (5) par Komisijas papildu atbildi var rezumēt šādi:

Viņi norādīja, ka Komisija saglabā stingru nostāju, kas neliecina par atklātību un samierināšanas garu. Viņi pateicās ombudam par viņa atbalstu. Viņi paziņoja, ka viņa priekšlikums par mierizlīgumu attaisno viņu pieeju. Viņi bija ļoti vīlušies atzīmēt, ka šim priekšlikumam, iespējams, nebūs rezultātu.

Sūdzības iesniedzēji uzstāja, ka Komisijas lēmums ir balstīts uz nepareizu pieņēmumu. Viņi apgalvoja, ka P. darbā pieņemšanas vieta ir Parīze un ka saskaņā ar 17. pantu viņai ir tiesības uz pilnu dienas naudu un ikmēneša piemaksu. Viņi minēja, ka pavisam nesen Personāla un administrācijas ģenerāldirektorāts ("Administrācijas ģenerāldirektorāts") piekrita pārskatīt lietu par Nīderlandes NVE, kura vīrs strādāja Nīderlandes pastāvīgajā pārstāvniecībā Briselē. Viņai tika piešķirta pilna dienas nauda. Viņi uzskatīja, ka P. bija līdzīgā situācijā. Norīkojuma pieprasījuma brīdī viņas vīrs strādāja citā dalībvalstī vai starptautiskā organizācijā (Komisija).

Tās uzskatīja, ka strīda ilgums starp tām un Komisiju, Komisijas atkārtotie atteikumi un attiecīgā summa liedz Komisijai pārskatīt tās nostāju.

Sūdzības iesniedzēji norādīja, ka CLENAD (6) , apspriežoties ar Admin ĢD, ir izveidojusi darba grupu NVE pāru jautājumos.

Viņi atkārtoja, ka ir diskriminējoši ņemt vērā NVE ģimenes stāvokli pirms pabalsta piešķiršanas. Turklāt šķiet, ka iespēju vienlīdzības principu ir grūti saskaņot ar diskriminējošu rīcību pret laulātajiem. P. kundzes pieņemšanai darbā nav nekādas saistības ar to, ka viņa bija precējusies. Viņi prātoja, vai P. kundzei vajadzēja šķirties vai palikt neprecētai, lai tai būtu tādas pašas tiesības kā viņas vīram.

Sūdzības iesniedzēji uzstāja, ka šis strīds starp viņiem un Admin ĢD neatturēja P. kundzi no darba Enerģētikas un transporta ģenerāldirektorātā, kur viņa veica ļoti interesantu un bagātinošu darbu.

Viņi cerēja, ka ombuds arī turpmāk centīsies rast risinājumu.

Šie apsvērumi tika nokopēti Francijas iestādēm un Komisijai.

Ombuda vēstule komisāram Kallasam

2005. gada 15. decembrī saskaņā ar Komisijas jauno iekšējo procedūru ombuda izmeklēšanas izskatīšanai, ko Komisija pieņēma 2005. gada novembrī (7) , ombuds rakstīja komisāram Kallas kungam, lūdzot personīgi iesaistīties sūdzības apmierinoša iznākuma meklēšanā.

Savā vēstulē ombuds vispirms norādīja, ka, aizstājot Lēmumu C(2002)1559, Komisija ir netieši atzinusi, ka ir notikusi administratīva kļūme, un ir rīkojusies, lai labotu pamatā esošo sistēmisko problēmu.

Ombuds norādīja, ka, noraidot viņa priekšlikumu par mierizlīgumu, Komisija ir balstījusies uz savu viedokli par sūdzības iesniedzēju juridiskajām tiesībām. Šajā sakarā ombuds vērsa komisāra uzmanību uz divu Pirmās instances tiesas spriedumu atbilstību. Pirmajā spriedumā tika atzīts, ka ombuda konstatējums par administratīvu kļūmi automātiski nenozīmē, ka pastāv nelikumīga rīcība, par kuru tiesa varētu piemērot sankcijas (8) . Otrajā spriedumā tika nolemts, ka Padomes lēmums pieņemt ombuda ieteikumu attiecas tikai uz konkrēto gadījumu (9) .

Pēc tam ombuds paskaidroja, ka, viņaprāt, sūdzības iesniedzējiem šajā lietā ir pamats uzskatīt, ka attieksme pret viņiem nav bijusi godīga, jo būtībā pret viņiem izturas tā, it kā Lēmums C(2004)577 būtu bijis spēkā attiecīgajā datumā, nevis ar kļūdaino Lēmumu C(2002)1559. Ombuds ierosināja, ka šādos apstākļos būtu lietderīgi, ja Komisija piedāvātu sūdzības iesniedzējiem veikt ex gratia maksājumu.

Visbeidzot Ombuds pauda viedokli, ka Komisija varētu mainīt nostāju, ko tā līdz šim ir paudusi, lai apliecinātu savu vēlmi sadarboties ar ombudu.

Ombuds 2006. gada 12. janvārī tikās ar Komisijas priekšsēdētāja vietnieku Sīmu Kallasu (Siim Kallas), kurā komisārs paziņoja, ka lietu atkal izskatīs Komisija.

Komisāra Kallasa rakstiskā atbilde

Savā rakstiskajā atbildē uz ombuda 2005. gada 15. decembra vēstuli komisārs Kallas norādīja, ka Komisijas sniegtā tās lēmumu par NVE interpretācija šajā konkrētajā gadījumā ir pilnīgi pareiza. Viņš uzskatīja, ka Komisijas lēmuma noteikumi šajā jautājumā ir skaidri un ka Komisija tos ir piemērojusi likumīgi. Viņš pauda nožēlu par neveiksmīgo kļūdu lēmuma oriģinālā angļu valodas tulkojumā franču valodā, kas kopš tā laika ir labots. Tomēr viņš neuzskatīja, ka kļūda attaisnotu jebkādu finansiālu kompensāciju. Šajos apstākļos viņš pauda nožēlu par to, ka Komisija nevarēja piekrist priekšlikumam veikt ex gratia maksājumu sūdzības iesniedzējiem.

Sūdzības iesniedzēju apsvērumi par komisāra Kallasa atbildi

Sūdzības iesniedzēji (10) bija vīlušies norādīt, ka Komisija saglabāja savu nostāju. Viņi atgādināja vairākus principus, kurus tās uzskatīja par būtiskiem: dialoga, Eiropas ombuda cieņas, nediskriminācijas, vienlīdzīgas attieksmes un labas pārvaldības principi. Viņi norādīja, ka P. kundzes līgums ar Komisiju beigsies 2006. gada jūnija beigās. Viņi lūdza ombudu turpināt procedūru un atkārtoja, ka citas personas, kas atrodas tādā pašā situācijā, ir saņēmušas Komisijas sākotnējā lēmuma pārskatīšanu.

LĒMUMS

Sūdzības iesniedzēji ir precēti pāris Francijas pilsonības, kuri abi Komisijā strādā kā norīkotie valstu eksperti (“NVE”). Viņu sūdzība attiecas uz sievas tiesībām uz pabalstiem saskaņā ar Komisijas 2002. gada 30. aprīļa Lēmumu C(2002)1559.

1 Par apgalvoto diskrimināciju

1.1 Sūdzības iesniedzēji apgalvoja, ka Komisijas Lēmums C(2002)1559 ir diskriminējošs attiecībā uz precētiem pāriem. Pamatojot savu apgalvojumu, tās norādīja, ka Lēmuma 20. panta 3. punkta b) apakšpunkts par domājamo dzīvesvietu neattiecas uz neprecētiem pāriem, NVE, kuru laulātais ierodas Briselē pēc norīkojuma pieprasījuma, vai uz valstu ekspertiem, kas

iepriekš strādāja vēstniecībās un pastāvīgajās pārstāvniecībās Briselē. Turklāt tas attiecas tikai uz laulāto, kurš ir pēdējais norīkojamais, un neizraisa vienādu samazinājumu abiem laulātajiem.

1.2 Komisija uzskata, ka attiecīgie noteikumi nav diskriminējoši attiecībā uz precētiem pāriem, jo tie pēc analoģijas attiecas uz visām formālajām partnerattiecībām, kas par tādām atzītas tās valsts tiesību aktos, kurai NVE ir piederīgs. Turklāt, ja laulātais, kas ierodas dzīvot Briselē, ir NVE, uz šo personu attiecas noteikumi. Ja laulātais, kas ierodas dzīvot Briselē, nav NVE, šos noteikumus nevar piemērot. Visbeidzot, Komisijas lēmums nepārprotami izslēdz no šā noteikuma piemērošanas NVE, kuri pieņemti darbā vēstniecībās vai pastāvīgajās pārstāvniecībās, kas atrodas Briselē.

1.3 Ombuds atgādina Pamattiesību hartas 21. pantu, kurā noteikts, ka: " *ir aizliegta jebkāda veida diskriminācija, piemēram, diskriminācija dzimuma, rases, ādas krāsas, etniskās vai sociālās izcelsmes, ģenētisko īpatnību, valodas, reliģijas vai pārliecības, politisko vai jebkuru citu uzskatu, piederības nacionālajai minoritātei, īpašuma, izcelsmes, invaliditātes, vecuma vai dzimumorientācijas dēļ."* Saskaņā ar Eiropas Kopienu Tiesas iedibināto judikatūru salīdzināmās situācijās nedrīkst piemērot atšķirīgus noteikumus, un pret atšķirīgām situācijām nevajadzētu attiekties vienādi, ja vien šāda diferenciācija nav objektīvi pamatota (11) .

1.4 Attiecībā uz 20. panta 3. punkta b) apakšpunktu ombuds ņem vērā Komisijas paziņojumu, ka tā šo noteikumu pēc analoģijas piemēro visām oficiālajām partnerattiecībām, kas par tādām atzītas tās valsts tiesību aktos, kurā NVE ir piederīgs.

1.5 Attiecībā uz NVE, kas pieņemti darbā vēstniecībās vai pastāvīgajās pārstāvniecībās Briselē, ombuds norāda, ka ar Komisijas lēmumu tie ir izslēgti no šā noteikuma piemērošanas. Ombuds uzskata, ka ir pamatoti, ka Komisija uzskata, ka NVE, kas pieņemti darbā vēstniecībās vai pastāvīgajās pārstāvniecībās Briselē, atrodas citā situācijā nekā sūdzības iesniedzēji. Ombuds šajā sakarā norāda, ka Eiropas Kopienu Civildienesta noteikumos VII pielikuma 4. pantā ir ietverts analoģisks noteikums, saskaņā ar kuru: *"(..) ierēdņiem izmaksā ekspatriācijas pabalstu (...). Piemērojot šo noteikumu, neņem vērā apstākļus, kas izriet no darba, kas veikts citas valsts vai starptautiskas organizācijas labā (...) ."*

1.6 Attiecībā uz P. situāciju salīdzinājumā ar viņas vīra situāciju ombuds norāda, ka viņas tika pieņemtas darbā ar līdzīgiem nosacījumiem, izņemot to, ka D. Komisija pieņēma darbā vienu mēnesi pirms P. kundzes. Ombuds arī norāda, ka Civildienesta noteikumos ir iekļauti īpaši noteikumi attiecībā uz precētiem ierēdņiem. Piemēram, līdz 2004. gada 1. maijam Civildienesta noteikumu VII pielikuma 10. pantā, kas attiecas uz dienas naudu, ir noteikts, ka "ja gan *vīrs, gan sieva, kas ir Eiropas Kopienu ierēdņi, ir tiesīgi saņemt dienas naudu, pirmajās divās slejās norādītās likmes piemēro tikai tai personai, kuras pamatalga ir lielāka. Pārējās divās slejās norādītās likmes piemēro otrai personai. (...) Gadījumos, kad gan vīrs, gan sieva, kas ir Eiropas Kopienu ierēdņi, ir tiesīgi saņemt iztikas minimumu, laikposms, par kuru to piešķir, kā noteikts b) apakšpunktā, attiecas uz personu, kuras pamatalga ir lielāka. Uz otru personu attiecas a) apakšpunktā noteiktais termiņš.* "Jaunajos Civildienesta noteikumos ir līdzīgs noteikums. Šajos apstākļos ombuds uzskata, ka Komisijai bija pamatoti pieņemt līdzīgu pieeju attiecīgā lēmuma 20. panta 3. punkta b) apakšpunktā.

1.7 Ņemot vērā iepriekš minēto, ombuds nekonstatē administratīvas kļūmes attiecībā uz šo sūdzības aspektu.

2 Prasība, saskaņā ar kuru tiek uzskatīts, ka dzīvesvieta ir Parīze

2.1 Komisija informēja P., ka viņa saņems tikai 25 % no dienas naudas, jo viņas dzīvesvieta bija viņas norīkojuma vieta, proti, Brisele. Sūdzības iesniedzēji apgalvoja, ka Komisija nav ievērojusi tās 2002. gada 30. aprīļa lēmumu, jo īpaši tā 17. pantu, un apgalvoja, ka, tā kā P. kundzes darbā pieņemšanas vieta bija Parīze, viņai būtu jāsaņem pilna dienas nauda.

2.2 Savā atzinumā Komisija norādīja, ka P. kundze tika norīkota saskaņā ar Komisijas 2002. gada 30. aprīļa Lēmuma C(2002)1559 20. panta 3. punkta b) apakšpunktu. Tā piebilda, ka viņas vīra galvenā dzīvesvieta ir Brisele un līdz ar to viņas dzīves vieta ir arī Brisele. Viņas domājamā dzīvesvieta un norīkojuma vieta bija viena un tā pati, un tādēļ viņai bija tiesības tikai uz samazinātajiem pabalstiem.

2.3 Iepriekš minēto iemeslu dēļ ombuds iesniedza Komisijai mierizlīguma priekšlikumu, kurā viņš ierosināja, ka Komisija varētu apsvērt iespēju izmaksāt P. k-dzi a) pilnu uzturēšanās pabalstu, uz kuru viņai, šķiet, ir tiesības saskaņā ar 17. panta franču valodas versiju, un b) papildu vienotas likmes piemaksu, uz kuru viņai, šķiet, ir tiesības saskaņā gan ar 18. panta angļu, gan franču valodas versijām. Viņš arī ierosināja, ka Komisijas atbildē uz priekšlikumu varētu ņemt vērā jautājumu par papildu ikmēneša piemaksu saskaņā ar 17. panta 1. punktu.

2.4 Komisija noraidīja ombuda priekšlikumu. Tā uzskatīja, ka lēmuma autora nodoms (kas bija pareizi izteikts angļu un vācu valodā) bija izslēgt augstākas likmes pabalsta izmaksu, ja eksperts tika norīkots darbā uz vietu, kur viņa laulātais jau bija apmeties. Komisija atzina, ka lēmuma franču valodas versijā ir pieļauta kļūda tulkojumā, kurā bija atsauce uz terminu " *pieņemšanas vieta* " nevis " *uzskatāmā dzīvesvieta*" , bet uzskatīja, ka tas nevar radīt likumīgas tiesības un nav uzskatāms par administratīvu kļūmi. Attiecībā uz papildu ikmēneša piemaksu saskaņā ar 17. panta 1. punktu Komisija, atsaucoties uz Komisijas Lēmumu C(2004)577, kurā grozījumi izdarīti ar Komisijas 2005. gada 22. marta lēmumu (12) , uzskatīja, ka sūdzības iesniedzējam piešķiramā summa ir nulle.

2.5 Ombuds 2005. gada decembrī nosūtīja komisāram Kallas kungam vēstuli, lūdzot personīgi iesaistīties sūdzības apmierinoša iznākuma meklēšanā. Ombuds ierosināja, ka būtu lietderīgi, ja Komisija piedāvātu veikt ex gratia maksājumu sūdzības iesniedzējiem, un pauda viedokli, ka Komisijai būtu iespējams mainīt nostāju, ko tā līdz šim bija paudusi, lai apliecinātu savu vēlmi sadarboties ar ombudu.

2.6 Komisāra parakstītajā atbildē tika pausts viedoklis, ka Komisija ir pareizi interpretējusi piemērojamos noteikumus, un noraidīja ombuda priekšlikumu veikt ex gratia maksājumu sūdzības iesniedzējiem.

2.7 Ombuds uzskata, ka Komisija ir rīkojusies negodīgi, pēc būtības izturoties pret sūdzības iesniedzējiem tā, it kā attiecīgajā datumā būtu bijis spēkā Lēmums C(2004)577, nevis lēmums ar trūkumiem C(2002)1559. Tas ir administratīvas kļūmes gadījums.

3 Secinājumi

3.1 Pamatojoties uz ombuda veiktajām izmeklēšanām saistībā ar šo sūdzību, ir nepieciešams izteikt šādu kritisku piezīmi:

Komisija ir rīkojusies negodīgi, būtībā izturoties pret sūdzības iesniedzējiem tā, it kā attiecīgajā datumā būtu bijis spēkā Lēmums C(2004)577, nevis lēmums ar trūkumiem C(2002)1559. Tas ir administratīvas kļūmes gadījums.

3.2 Ombuds ir rūpīgi apsvēris nākamo soli šajā lietā, ņemot vērā to, ka Komisija ir risinājusi pamatā esošo sistēmisko problēmu, aizstājot nepilnīgo lēmumu. Ņemot vērā to, ka Komisija ir noraidījusi ne tikai priekšlikumu par mierizlīgumu, bet arī turpmāku iniciatīvu lietas atrisināšanai, kas personīgi adresēta atbildīgajam komisāram, ombuds uzskata, ka ieteikuma projekts būtu bezjēdzīgs. Turklāt ombuds uzskata, ka šajā lietā konstatētās administratīvās kļūmes iespējamās sekas nav pietiekami nopietnas, lai pamatotu īpašu ziņojumu Eiropas Parlamentam. Tādēļ ombuds nosūtīs Komisijai šā lēmuma kopiju un iekļaus īsu kopsavilkumu 2006. gada ziņojumā, ko iesniegs Eiropas Parlamentam. Tāpēc ombuds slēdz šo lietu.

3.3 Ombuds tomēr pauž nožēlu, ka Komisijas Administrācijas ģenerāldirektorāts nav izmantojis šo iespēju, lai apliecinātu savu apņemšanos ievērot labas pārvaldības principus. Tāpēc ombuds kopā ar atbildīgo komisāru plāno izskatīt, kā vislabāk veicināt dienesta kultūru attiecīgajā ģenerāldirektorātā.

3.4 Par šo lēmumu informēs arī Komisijas priekšsēdētāju.

Jūsu sirsnīgi,

P. Nikiforos DIAMANDOUROS

(1) 17. panta 1. punktā franču valodā ir noteikts: *[L]'end a droit, pour la durée de son détachement, à une indemnité de séjour Journalière. SI la distance entre le lieu de recrutement et le lieu de détachement est égale ou inférieure à 150 km, l'indemnité est de 26,25 EUR. Elle est de EUR 105 si cette attālums est supérieure à 150 km. (...)* ".

(2) Komisijas 2004. gada 27. februāra Lēmums C(2004)577, ar ko groza 2002. gada 30. aprīļa Lēmumu C(2002)1559, kas grozīts ar 2003. gada 31. janvāra Lēmumu C(2003)406 par noteikumiem, kas piemērojami valstu ekspertiem par norīkošanu darbā Komisijā.

(3) P. atbildēja uz ombuda aicinājumu iesniegt apsvērumus.

(4) Komisijas Lēmums (2005. gada 22. marts), ar ko groza Komisijas 2004. gada 27. februāra Lēmumu C(2004)577, ar ko paredz noteikumus par valstu ekspertu norīkošanu darbā Komisijā.

(5) P. atbildēja uz ombuda aicinājumu iesniegt apsvērumus.

(6) CLENAD ir valstu ekspertu sadarbības komiteja, kas ir NVE asociācija.

(7) Priekšsēdētāja paziņojums, vienojoties ar priekšsēdētāja vietnieci Wallström: Pilnvaras pieņemt un nosūtīt paziņojumus Eiropas ombudam un pilnvarot ierēdņus ierasties Eiropas ombudam (SEC(2005)1227/4, 2005. gada 4. oktobris).

(8) Lietas T-219/02 un T-337/02 *Lutz Herrera/Komisija* , 2004, ECR-SC IA-319 un II-1407, 101. punkts.

(9) Lieta T-371/03 *Vincenzo Le Voci/Padome* , 2005. gada 14. jūlija spriedums, Krājumā vēl nav publicēts, 126. punkts.

(10) P. atbildēja uz ombuda aicinājumu iesniegt apsvērumus.

(11) Lieta C-174/89 *Hoche GmbH/Bundesanstalt für Landwirtschaftliche Marktordnung* [1990] ECR I-02681.

(12) Komisijas Lēmums (2005. gada 22. marts), ar ko groza Komisijas 2004. gada 27. februāra Lēmumu C(2004)577, ar ko paredz noteikumus par valstu ekspertu norīkošanu darbā Komisijā.